

LA MAISON DE LA CATALOGNE PRESENTA LES ZONES D'INTERÈS ARTESANAL DE CATALUNYA

El Centre de Promoció de Turisme de Catalunya a París i el Centre Català d'Artesania volen donar a conèixer els atractius turístics i artesanats catalans al públic francès.

La Maison de la Catalogne va inaugurar ahir 21 de juliol una exposició que mostren 15 zones d'interès artesanal i turístic de Catalunya. La mostra es podrà visitar fins a la tardor està impulsada per Turisme de Catalunya i el Centre Català d'Artesania fa un recorregut per les diferents zones artesanals amb l'objectiu de donar a conèixer els seus principals atractius, tant des del punt de vista de l'artesanía com també turístic al mercat francès.

La creació de les Zones d'Interès Artesanal respon a la voluntat de la Generalitat de Catalunya de promoure el coneixement d'aquesta activitat. La Maison de la Catalogne fa un recorregut per les 15 zones geogràfiques que disposen d'aquesta distinció per l'arrelament i activitat de diferents oficis artesans.

Les 15 Zones d'Interès Artesanal són:

Breda (terrisa) - L'activitat terrissaire de Breda està documentada ja a finals del segle XVI, encara que sembla que podria haver-se iniciat molt abans, concretament a principis del segle XV. La fama de l'activitat terrissaire de Breda s'ha estès per tot Catalunya i, fins i tot, durant el segle XVIII la terrissa es va arribar a exportar al continent americà

Districte municipal de Gràcia (Barcelona) - Al barri de Gràcia de Barcelona hi ha un sector artesà important. Tots ells estan agrupats en l'Associació Artesans de Gràcia, que duu a terme una feina important de promoció i difusió de l'artesanía i que ha estat guardonada amb la Medalla d'Or de la Ciutat.

Esparguera (ceràmica) - L'ofici tradicional de la vila sempre ha estat i serà el de terrisser/ceramista. Sens dubte, es necessita l'argila, l'aigua, el sol i el vent, que són elements peculiars d'Esparguera. Es troben argiles de dues classes: blanca i blava. L'activitat terrissaire d'Esparguera es remunta al 1553.

La Bisbal d'Empordà (ceràmica) - La Bisbal d'Empordà és avui un dels centres ceràmics capdavanters de Catalunya. La importància d'aquesta activitat es reflecteix clarament en el paisatge urbà de la ciutat, caracteritzat per les siluetes de les xemeneies industrials i per les nombroses botigues comercials.

La Celler de Ter (fusta) - L'abundant zona boscosa del municipi ha condicionat la seva evolució econòmica. La tradició familiar dels fusters de finals del segle XIX ha perdurat fins als nostres dies.

La Ciutat dels Artesans – Poble Espanyol de Montjuïc (Barcelona) - El Poble Espanyol de Barcelona ha esdevingut, gràcies al seu model cultural, un dels centres capdavanters de la península Ibèrica. L'enunciat de Walter Gropius, fundador de la Bauhaus, que diu «No hi ha una diferència essencial entre l'artista i l'artesà ja que l'artista és un artesà exaltat», s'ha convertit en la denominació que acull els més de quaranta tallers que configuren el Poble Espanyol.

La Garriga (fabricació de mobles) - El primer fabricant de mobles que es coneix a la Garriga es va establir pels volts del 1925. Als anys cinquanta ja hi havia un nombre important de tallers dedicats al moble, que creixien d'acord amb el creixement paral·lel del comerç del moble. El tipus de moble és d'un nivell elevat de qualitat i, majoritàriament, d'estil contemporani, orientat a l'ús domèstic.

La Sénia (fabricació de mobles) - L'activitat de l'aprofitament de la fusta (rosegadors, serradors o fusters) és la base del desenvolupament industrial lligat al sector del moble a partir dels anys seixanta. Aquesta petita i mitjana empresa donava feina a part de la població i a gent vinguda de fora.

La Vall del Ges (torneria de fusta) - La torneria de fusta, des de mitjan segle passat, esdevingué l'ofici més important. Avui encara manté el caràcter d'empresa familiar. La Vall del Ges és el primer centre mundial de la torneria de fusta que, tot i que conserva les tradicions que es remunten al segle passat, fabrica un producte adaptat a les necessitats d'avui.

Miravet (terrisa) - Miravet és conegut per l'artesania del fang i les típiques peces que l'han fet famós. Parlar d'aquest ofici és tornar al passat islàmic, ja que van ser els àrabs els qui van aportar noves tècniques d'Orient, i les van desenvolupar fins a arribar a un nivell molt elevat. Destaquen les formes ceramistes més tradicionals, que encara conservem, com també la introducció del vidriat, que, pel fet de recobrir l'atuell amb una capa vítrica transparent, permetia una rica decoració de colors diversos.

Olot (imatgeria religiosa) - Al segle XVIII es va fundar a Olot l'Escola de Dibuix, amb la finalitat de millorar la formació dels treballadors de la indústria artesanal. Al segle XIX, tres olotins funden El Arte Cristiano, la primera societat d'Olot dedicada a la fabricació i la venda de figures religioses, que com a condició per entrar a treballar demanava als seus operaris haver passat per l'Escola de Dibuix.

Quart (terrisa) - La seva vinculació amb el món de la terrissa es perd en el temps. Al segle XVI ja estava creada la Confraria dels Ollers de Quart, amb un fort caràcter comercial, ja que marcava salaris i preus, i amb una visió de futur.

Sarral (alabastre) - L'alabastre és l'exponent que ha portat el nom de Sarral a tots els mercats mundials. El prestigi li ve de lluny. Hom diu que, en temps dels romans, les pedreres d'alabastre de Sarral proveïen d'aquest peculiar mineral els artistes de l'època.

Sant Hilari de Sacalm (fusta cremada) - Al segle XIV, l'ofici de torner estava ja arrelat a Sant Hilari perquè es trobava sense dificultats la primera matèria, la fusta de

■ **Comunicat** de premsa ■

diferents arbres. Per tal de fer una nova ornamentació, els objectes tornejats eren cremats i, durant molts anys, aquesta va ser la principal característica de la torneria. El vell torn encara ocupa un lloc preeminent en la producció artesana i el torner manté el seu bon fer.

Verdú (ceràmica) - La tradició ceramista verdunina ve de lluny. Durant els segles XIII i XIV ja hi havia dos forns de cantiners dins del clos de muralles. L'ocupació més tradicional dels obradors és la fabricació de «sillons», cànirs amb el característic color negre que pren l'argila vermella quan es fumeja en el moment de la cocció. Gràcies a la seva porositat, els sillons (o sellons) conserven fresca l'aigua, una qualitat que els va proporcionar una fama justa.

<http://www.artesania-catalunya.com>

<http://www.catalunyatourisme.com>

Barcelona, 22 de juliol de 2004